

Щоденник закоханої ідіотки

КУПИТИ

Історія закоханості Галини Кіт — звичайної школярки-старшокласниці — починається з недорікуватої зустрічі в супермаркеті, яка в одну мить перевертає життя дівчини догори дриґом. Відтоді вона програє в уяві пережите з безліччю варіантів розв'язки, прокручує його голос, його усмішку і його підморгування...

Які пристрасті чекають на старшокласницю та які межі вона здатна перейти? Чи щасливою буде історія її кохання? Відповідь — у відвертому щоденнику дівчини, який вона веде в нотатках свого мобільного телефона.

ЧИСЛО TAKE-TO МІСЯЦЯ БЕРЕЗНЯ РІК ДВІ ТИСЯЧІ ТАКИЙ-ТО

І от нарешті сталося.

Галю, зізнайся: ти завжди була на цьому схиблена.

Вдивлятися в очі кожному зустрічному хлопцеві: може, він — твоя доля? Закохатися до нестями, одружитися, народити дитинку...

Може, ти ще десь тут розкажеш, як у дитинстві поцупила візочка сусідчиного немовляти, як сховала його в недобудованім закинутім гаражі в закутку двору, як виколисувала в ньому свою Ельвірочку. Ну, і що було потім...

Або як вирізала з журналу портрет чорнявого красеня з полум'яним поглядом, підписала «Мій суджений», поклала в секретну папку й вишукувала його рис у кожному незнайомцеві.

Цей виявився зовсім не чорнявим, Галюсю.

Чуб... наче злинялий... Він узагалі не підпадав під жодні омріяні стандарти!

Та й ти ж була не Анджеліна Джолі, дівчинко! Тобто ти взагалі не Анджеліна Джолі. А після фізри на стадіоні твій фейс завжди набирає потужної бурячкової барви, оздобленої блиском від поту, мокре волосся починає стриміти в різні боки — навіть з-під шапки. Ну, спортивні легінси сповзають завжди, незалежно від кількості скинутих калорій.

І треба ж було тобі запхатися в супермаркет по той нещасний кефір! Тобто не нещасний, а знежирений. Ти ж типу після фізри вирішила взятися за здорове харчування та взагалі нарешті починати ставати кралею.

Власне, ти вирішуєш це кожного понеділка (фізкультура у вашій школі по понеділках). Але тільки сьогодні тебе нарешті понесло по кефір, і тільки сьогодні ти вирішила взяти до нього йогурт.

Ти вистояла ту довжелезну чергу, як порядна, Галюсю. Але в тебе не вистачило клепочки звести дебет із кредитом, тобто елементарно порахувати свої запаси валют.

У тебе ж завжди було кепсько з математикою, Галко. В цьому ти вдалася в маму, вчительку (зрозуміло, не алгебри) і за сумісництвом нездійснену поетесу, а не в тата, який навіть працює старшим бухгалтером на фірмі...

Тож могла б і передбачити.

І коли чуєш на касі: «П'ятдесят чотири гривні», а по всіх відділах гаманця й рюкзака назбирується тільки сорок п'ять, і то копійками, — твоє личко поступово стає ще бурячковішим.

Черга напірає, ти гарячково намацуєш по кишенях ще якусь дрібноту (наче це допоможе!), щось бубониш, підсмикуєш неслухняні легінси й тільки потім спромагаєшся на рішення:

— О, тоді без кефіру!

Чому саме без кефіру, за яким, власне, ти і прийшла, а не без йогурту, подумати вже бракує сили. І так зашквар.

Аж тут чиясь рука з-позад тебе кладе на касу десять гривень і лунає — звичайним, нічим не примітним голосом (ти марно прагнеш відтворити його у пам'яті):

— Ось гроші, не мучте дитини!

Ти починаєш протестувати, але тобі вже викинуто чек і навіть гривню здачі. Люди напірають, і тебе виносить за прохідну.

Ти озираєшся, знаходиш поглядом рятівника, відчайдушно дякуєш і повторюєш:

— Я віддам!

Він усміхається, підморгує (чуб якось набакир у нього) і каже:

— Все ок, не парся!

На одному зі столів укладає покупки, знов підморгує і йде на вихід.

— То... дайте ваш телефон! — белькочеш, однак тебе вже чує тільки охоронець біля камер схову й знущається:

— Мій запиши!

Іншим разом ти б усміхнулась і подумала, що охоронець симпатичний. Але не зараз.

Оце вляпалася, Галюсю!

Взагалі-то вляпуєшся ти часто, але цього разу — і в прямому, і в переносному сенсі.

Ти весь день у шоці, Галюню. Тебе всю аж трусить. Ти програєш в уяві пережите з безліччю варіантів розв'язки, прокручуєш його голос, його усмішку і його підморгування...

Ти навіть вирішила завести цей типу щоденник — просто в нотатках свого телефона, — бо інакше тебе розірве од передозу вражень і почуттів.

«Дитина»! Нічосі, знайшов дитину! У своєму десятому «А» ти вища майже за всіх! Бабця Люба, мамина мама, навідуючись у гості, завжди бідкається: «Ти гарна дівчинка, Галинко! Але якби ж перестала рости! Високій дівчині тяжче знайти пару: чоловік має бути вищий!...»

Господи, а той незнайомиць? Здається, трохи вищий за тебе, Галюню? З'ясувати б, який він на зріст. Якщо нижчий — викинути з голови і знов шукати собі Гуллівера.

Як з'ясувати, Галько, якщо ти навіть не знаєш, хто він?

Щоб хоч трохи вгамувати безнадію, відволікаєшся несподіваною ідеєю: завести в цих нотатках рубрику «Уроки стилю від бабусі» — ото буде прикол!

Отже, перший урок нехай буде про зріст.

Уроки стилю від бабки Люби

.....
— Ти висока, бо вдалась у тата, Галинко.

Це непогано: якщо дочка вдається у тата,
а син — у маму, то будуть щасливі. Але ж не
зростом! Хоч і малому недобре. Он твоя мама
невеличка, непримітна, Галинко, аж дивно, як
такий високий, гарний твій тато з нею одружився!

Твоя мама — літературно й мовно стурбована вчителька української (та ще й у твоєму класі, Галюню!) Ірина Михайлівна Кіт. Кожну нову тему вона починає словами: «Сьогодні, діти, ми вивчатимемо геніальний твір такий-то від беззаперечного метра світової класики такого-то!»

Клас поблажливо зітхає й закриває очі: «О, нашу Ірину Михайлівну знов понесло!» Але ти не ображаєшся, бо знаєш, що це незлобливо. Навіть прізвисько Кітляревська дали твоїй матусі з цілковитою любов'ю: ще як при першій зустрічі вона сказала своє прізвище, а потім одразу назвала свій (на сьогодні) улюблений твір «Енеїда» (саме її мали вивчати, а в мамі кожен твір, який вивчається, — улюблений). От Олег Заєць не розчув і заявив, що «геніальний класик» звався «Кітляревський». Так до мамі й прилипло.

Галько, ти навіть не знаєш, як його звати!

Куди пішов? У якій школі навчається? У якому районі мешкає?

А може, й не в школі, бо на вигляд зійде за студента. Втім, Олег Заєць он теж на рік за тебе молодший, а хто повірить? Мало того, що вчиться з тобою в одному класі, та ще й, спасибі, вищий навіть за тебе на цілих півтори голови.

КУПИТИ